

Křesťanská naděje

či důvěra v Boha je nadpřirozená ctnost vlitá do duše od Boha, kterou pro Boží všemohoucnost, dobrotu a věrnost s pevnou důvěrou, s jistotou a s hlubokým vnitřním přesvědčením očekáváme všechno, co nám Bůh slíbil pro zásluhy Ježíše Krista. Doufat znamená čekat od někoho, že pomůže. Křesťansky doufat v Boha znamená pevně čekat, že Bůh nám pomůže do nebe a dá nám k tomu i všechny potřebné prostředky, abychom na zemi dobře a šťastně žili a pak byli spaseni na věčnosti. To můžeme očekávat s důvěrou, protože Bůh to slíbil. On chce, aby se všichni lidé zachránili (1 Tim 2,4). Kdo takto v Boha doufá, má křesťanskou naději. Je to veliký dar, který nám Bůh vlil do duše s posvěcující milostí při svatém křtu. Od Boha můžeme očekávat zvláště odpuštění hříchů, všechny potřebné milosti a věčnou spásu. I pozemská dobra můžeme od Boha očekávat, když přispívají k naší spáse. Schopnost a ochotnost k naději vlévá nám Bůh při ospravedlnění a také později podporuje naši naději svou milostí. Svatý apoštol Pavel říká: „A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, který volá: Abba, Otče! Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.“ (Gal 4,6-7) K naději je třeba touhy po dobru a důvěry s jistotou, že toho dobra dojdeme. Kdo by měl pouze touhu po dobru, ale neměl by jistoty, že toho dobra dojde, měl by pouze přání, ne však naději. Tak například touží člověk nemocný na smrt po uzdravení.

Hlavním předmětem křesťanské naděje je věčný život: „Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto všechno vám bude přidáno.“ (Mt 6,33); Bůh nám pro zásluhy Ježíše Krista slíbil věčnou blaženost a vše, co potřebujeme, abychom jí dosáhli, všechny potřebné Boží milosti a odpuštění hříchů; dále prostředky potřebné k věčnému životu, totiž odpuštění hříchů a Boží milost; ale i pozemské věci užitečné k věčnému životu, pokud nám pomáhají nebo aspoň nepřekážejí dojít do věčné blaženosti. Doufáme od Boha, že nám dá, co nám slíbil, protože je všemohoucí, nejvyšší dobrotivý a věrný, a proto může splnit a také chce splnit, co nám slíbil. Pohnutkou křesťanské naděje je vědomí, že Bůh nám věčnou blaženost a prostředky k tomu slíbil a Ježíš Kristus zasloužil. Bůh je všemohoucí, dobrotivý a věrný, proto může dát, on chce dát a jistě dá to, co slíbil. „Držme neúchylné vyznání své naděje, neboť věrný je ten, jenž zaslíbil.“ (Žid 10,23) „Jeden je zajisté Bůh, jeden také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Ježíš Kristus, který dal sebe samého na vykoupení za všechny.“ (1 Tim 2,5-6)

Naděje je touha po dobru, které dosud nemáme, spojená s důvěrou, že ho dosáhneme. Bůh nám dá věčný život jako naše věčné štěstí, když klademe svou důvěru do Kristových příslibů a opíráme se o milosti Ducha svatého, abychom si jej zasloužili a vytrvali až do konce pozemského života. Kromě toho můžeme od Boha očekávat také jiná dobra, která nám pomáhají dosáhnout věčné blaženosti nebo nás od ní alespoň neodvracejí, jako požehnání pro práci, pomoc v utrpení atd. I pozemská dobra, časné věci, jako zdraví, vezdejší chléb, odvrácení pozemského zla, můžeme od Boha očekávat, ale jen pokud přispívají k naší

spáse. Sám Pán Ježíš nás přece učil se modlit: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes...ale zbav nás od zlého.“ Také řekl: „Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.“ (Mt 6,32) Co nám Bůh slíbil, můžeme s pevnou důvěrou očekávat, protože on je všemohoucí, nejvyšší dobrotivý a milosrdný, pravdomluvný a věrný, vždyť Bůh je náš Otec, který nás miluje, proto co nám slíbil, může splnit a také splnit chce. Je to veliký dar, který nám Bůh vlil do duše s milostí Boží posvěcující při křtu svatém. Za tento dar máme Pánu Bohu vděčně děkovat a o jeho zachování i upevnění jej prosit, proto je dobré častěji vzbuzovat naději.

Křesťanská naděje má být pevná, pokorná, živá a správně uspořádaná. Naděje je **pevná**, jsme-li přesvědčeni, že Bůh splní, co slíbil. Křesťan se plně spoléhá na Boží všemohoucnost, dobrotu a věrnost. Svátý Pavel vybízí k pevné naději slovy: „Držme se pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal.“ (Žid 10,23) Pevná důvěra v Boha nám může pomoci, abychom byli připraveni, když na nás přicházejí různé zkoušky. Bohu je třeba důvěřovat i ve chvílích, kdy nás zastihne něco těžkého. Bůh nám totiž dává vše, co potřebujeme ke spáse. Křesťanská naděje se pěstuje zvláště modlitbou. Naše modlitba má být nesena postojem důvěry, že Bůh nám dá vše právě tak, jak je to pro nás nejlepší. Pevná důvěra v Boha však nesmí vést k tomu, že se budeme spoléhat jen na Boha a sami se nebudeme snažit. Musíme udělat vše, co je v našich silách, a ostatní svěřit Pánu Bohu. Bůh nemůže nechat bez pomoci toho, kdo v něj důvěřuje. Ten, kdo Pánu Bohu hodně důvěřuje, dostává velkou moc z Božího Srdce, člověk má více pokoje a důvěry vůči ostatním, důvěra v Boha se stává pramenem radostné mysli. Člověk dostává novou sílu, nemusí se nikoho a ničeho bát.

Naše naděje je **pokorná**, máme-li na paměti svou nedostatečnost a hříšnost, že nejsme vůbec hodni toho, co nám Bůh slíbil; a obáváme-li se o svou spásu. „I teď pracujte s úzkostlivou bází na tom, abyste došli spásy.“ (Flp 2,12) „Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven.“ (Mt 8,8) Naděje je **živá**, jestliže člověk podle své naděje žije. Když se též sami přičiňujeme, aby nám Bůh mohl dát, co slíbil, abychom došli do věčného života. „Proto se, bratři a sestry, tím více vynasnažte, aby bylo vaše povolání a vyvolení pevné.“ (2 Petr 1,10) „Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce.“ (Mt 7,21) Naděje je **správně uspořádaná**, touží-li křesťan po slíbených stacích v tom pořádku, v jakém jdou za sebou podle své ceny. Na prvním místě je věčná blaženost, pak jsou nadpřirozené prostředky a konečně prostředky přirozené. Toužíme především po věčné spáse a po tom, co potřebujeme, abychom jí dosáhli. „Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“ (Mt 6,33) Nejedná tedy správně, kdo Boha prosí jen za různá pozemská dobra. Naději vzbuzujeme, když Boha ujišťujeme, že pro jeho všemohoucnost, dobrotu a věrnost s pevnou důvěrou očekáváme, co nám slíbil. Nepřímo vzbuzujeme naději při každé modlitbě, ve které Boha o něco prosíme.

Křesťanské naděje je ke spáse nevyhnutelně potřeba, protože bez naděje bychom nedošli spásy. Naděje povznáší naši mysl k nebeským věcem, pobádá k dobrým skutkům, zvláště k modlitbě, pomáhá vítězit v pokušení a těší ve strastech, proto svatí mučedníci se posilovali nadějí. Svatý Štěpán volal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici.“ (Sk 7,55) Hříšník nemůže dosáhnout odpuštění hříchů, nemá-li naděje, že mu Bůh odpustí. Spravedlivého naděje sílí, aby se varoval hříchu a setrval v dobrém až do konce. Křesťanská naděje nás těší při neúspěchu, bylo-li nám ukřivděno, v utrpení, v nemoci, v nebezpečí, když jsme upadli do hříchu, v hodině smrti a chrání nás před zoufalstvím. „Proč se rmoutíš, má duše, a proč ve mně sténáš? Doufej v Boha, zase ho budu chválit, svého spasitele a svého Boha.“ (Žl 42,6) „I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.“ (Žl 23,4) Křesťanská naděje je přikázána od Boha. Ježíš řekl ochrnutému: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ (Mt 9,2) Svatý Pavel přikazuje Timotejovi: „Důtklivě připomínej těm, kdo na tomto světě bohatí, aby si o sobě nemysleli kdovíco a aby neskládali svou naději ve věc tak nejistou, jako je bohatství, ale v Boha, který nám všechno hojně poskytuje k užívání.“ (1 Tim 6,17)

Hříchy proti naději jsou nedostatky vlastností, jež naděje má mít. Jsou to: nedůvěra, zoufalství, opovážlivé spoléhání se na Boha (opovážlivé spoléhání na Boží milosrdenství a pokušení Boha) a světské smýšlení (volnomyšlenkářství). **Nedůvěrou** se prohřešuje, kdo příliš spoléhá jen na své lidské síly, v Boha dost pevně nedůvěřuje a o Boží pomoc neprosí. Mnohý člověk ztrácí pevnou důvěru v Boha v utrpení, zvláště když mu Bůh hned nepomohl, nebo když člověk upadne znovu do hříchu, kterého se chtěl varovat. Lidé často malomyslní, jsou sklíčení, mají strach a leckdy ani neví před čím. Tak zhřešil i Mojžíš (Nm 20,1-13) a Izraelité na poušti (Ex 16 a 17). „Proč se bojíte, malověrní?“ „Pane, zachraň nás, neboť hyneme!“ „Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.“ **Zoufalstvím** se prohřešuje, kdo se vzdává veškeré důvěry v Boha, protože se domnívá, že mu Bůh nemůže nebo nechce pomoci nebo neodpustí, jako Kain (Gn 4,13), Saul (1 Sam 31) a Jidáš (Mt 27,3-5). Zoufalství propadá snadno ten, kdo hříšným životem ztratil pevnou víru. Nedůvěra a zoufalství jsou proti pevné naději. Proti účinné (živé) naději je opovážlivé spoléhání se na Boží milosrdenství.

Opovážlivým spoléháním se na Boží milosrdenství se prohřešuje, kdo spoléhá jen na Boha, a sám nedělá, co sám může nebo má dělat, jako lidé v Noemově době (Gn 6). Například nečiní pokání, ale přesto očekává, že mu Bůh odpustí. Takový říká: „Bůh je milosrdný, já sám se o nic nemusím starat, nemusím se ani bát jeho trestů, polepším se až později.“ Opovážlivé spoléhání se na Boží milosrdenství spolu se zoufalstvím jsou hříchy proti Duchu svatému a to jsou hříchy neodpuštělné, ne že by Bůh je nemohl nebo nechtěl odpustit, ale proto, že je tu překážka se strany člověka. V životě mohou na tebe přijít někdy chvíle, kdy se ti bude zdát, že jsi sám a zcela opuštěný. I kdyby tě všichni opustili, Bůh tě nikdy neopustí! Človče, přičiň se a Pán Bůh ti pomůže. Proti

pokorné naději je **pokoušení Boha** slovy nebo skutky. Tak hřeší, kdo si opovážlivě žádá nebo očekává od Boha zázrak, kdo Boha vzývá, aby zázrakem dokázal, že je, nebo se takový vydává bez příčiny v nebezpečí a chce, aby jej Bůh chránil. „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.“ (Mt 4,7) Pokoušením Boha byly tzv. Boží soudy, ordálie, rozšířené ve středověku. Pokoušením Boha však nehřeší, kdo jej vzývá o pomoc v tísní. Proti naději dobře spořádané je **světské smýšlení**. Takový myslí jenom na pozemské věci, zapomíná na Boha a na spásu své duše, jako to dělali například synové Heliho.

Ovocem naděje je především **křesťanské smýšlení**, které nám doporučuje svatý Pavel slovy: „Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.“ (Kol 3,2) Křesťanské smýšlení měla Marie, Lazarova sestra, proto Kristus Pán o ní prohlásil: „Ano, jen jedno je třeba. Marie si vybrala nejlepší úděl a ten jí nikdo nevezme.“ (Lk 10,42) Ovocem naděje je také **křesťanská skromnost**, která přestává na svém a neřádá nemožných a nedostižných věcí. „Lepší je maličko se spravedlností než mnoho výtěžků s nepravostí.“ (Př 16,8) Ovocem naděje je též **křesťanská trpělivost**, která záleží v tom, že křesťan snáší pozemská utrpení, je odevzdán do Boží vůle, ano, raduje se i z utrpení. Ovocem naděje je i **křesťanská statečnost**, která utrpení vyhledává a je ochotna i život obětovat pro víru. Takovéto posvátné nadšení shledáváme u svatých mučedníků. **Kdy máme vzbudit důvěru v Boha?** Když jsme zhřešili, neboť důvěra v Boha je zdrojem nového Božího milosrdenství. V bojích s pokušením. Když na nás přichází malomyslnost a skleslost, protože ty jsou známkou nedůvěry v Boha. Často si máme uvědomovat: jsem v Božích rukou; když jsem udělal vše, co bylo v mých silách, to ostatní mohu klidně nechat na Pánu; co mi Pán Bůh dává, je jen k mému dobru, i když to někdy není hned poznat; a co mi nedává nebo bere, to nepotřebuji; Bůh ví, co je pro mne dobré, nebudu naříkat. **Děkujeme vděčně Pánu Bohu** za dar křesťanské naděje a prosme o jeho zachování a upevnění. Abychom si naději zachovali a rozmnožovali, často ji vzbuzujme, modleme se za její vzrůst, často rozjímejme o nebeské blaženosti a konejme dobré skutky s dobrým úmyslem, neboť v životě přijdou někdy chvíle, kdy se člověku bude zdát, že je zcela sám a opuštěný. I kdyby tě všichni opustili, Bůh tě nikdy neopustí! Člověče přičiň se, Pán Bůh ti pomůže! Když je nouze nejvyšší, Boží pomoc nejbližší!

Trpělivost

Ve slovech svatého apoštola Jakuba (5,7-10): „Vydržte všechno trpělivě. Podívejte se na rolníka, jak čeká trpělivě. Vydržte i vy trpělivě. Vezměte si za vzor v utrpení a trpělivosti proroky,“ se dokonce čtyřikrát opakuje slovíčko trpělivost. Katechismus Katolické Církve ve svých pojednáních toto slovo má při různých příležitostech také často. Píše se tam například, že misionářské úsilí vyžaduje trpělivost. Když mluví o křesťanském životě, hovoří o tom, že křesťané svým životem plní pozemské úkoly poctivě, trpělivě a s láskou. Od kajícího žádá trpělivé přijetí kříže a zpovědníka má k tomu, že má vést kajícího trpělivě. Tak bychom si mohli jmenovat další a další místa, kde se

toto slovo vyskytuje. Měli bychom se tedy zadívat na trpělivost, neboť v životě se často setkáváme s netrpělivostí.

Netrpělivost začíná už v dětství. Dítě stále na něco čeká, těší se na prázdniny, na vánoce, na slíbený dárek. Čas se mu vleče a je netrpělivé. I mladí často chtějí mít všechno najednou, mají mnoho nesplněných snů, stále po něčem touží. Hned by chtěli mít byt, nábytek, auto, možnost rekreace, a když jim to rodiče nedají, jsou netrpěliví a nespokojení. Když se někdo pořádně ani ničemu nevyučil, nenašel si tak své místo na zemi, pak bude nedůtklivý a netrpělivý. Také ve starším věku člověk stále chce dělat tolik, kolik udělal, když byl ještě v plné síle, ale teď už to nezmůže. Všechno mu trvá déle, proto mu čas hrozně rychle utíká. A to je zase důvod k netrpělivosti. Nad nevalným vysvědčením své ratolesti rozzlobený otec řekne: „Dej si pozor, i má trpělivost má své meze!“ Tuto větu výhrůžně pronese soused k sousedovi, když vyhání jeho slepice ze své zahrádky. Totéž slyšíme od dalších lidí, když se jim něco přestává líbit. Ano, netrpělivost je nectnost, zlo, které trápí víc než zlo původní, na něž reaguje. Netrpělivost také mnohdy vede i k dalším hříchům.

Kdypak se nám stane, abychom slyšeli pravý opak? Snad lékař řekne k pacientovi: „Jen neztrácejte naději a mějte trpělivost, zase všechno bude dobré.“ Naši předkové říkali: „Trpělivost přináší růže.“ Trpělivost je ctnost. Potřebujeme ji vždy a na každém kroku. Už sám člověk sobě někdy může být přítěží. Často musí nést kříž nemoci, zátěž práce a povinností. Když je trpělivý, dokáže také i mnoho snést. V netrpělivosti člověk vybuchuje, propadá hněvu až zoufalství, dokonce si sahá na svůj život. Trpělivost je dcerou statečnosti. Slaboch podléhá zármutku, nařiká, dává se unášet hněvem, stává se nesnesitelný pro druhé, proto proti netrpělivosti je nutné bojovat! Netrpělivý člověk se necítí dobře ani sám, ani bližním s netrpělivým není dobře. Kniha Přísloví (14,29) má moudrá slova: „Trpělivý se ovládá velkou moudrostí, prchlivý však ukazuje velikost svého bláznovství.“

Svatý Pavel napsal Galatánům (5,22-23): „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“ A Efesanům (4,2) píše: „Buďte všestranně pokorní, mírní a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce.“ V Písmu svatém nacházíme dost příkladů trpělivosti. Stačí vzpomenout na Abraháma. Dlouho musel čekat na narození syna Izáka. Posuzováno lidsky, Bůh stále neplnil svůj daný slib, léta mýjela a přicházelo stáří, kdy se manželům již děti nerodí, avšak Abrahám čekal a dočkal se! Vždyť Hospodin musí dodržet svůj slib. Svato Augustin o trpělivosti napsal celý traktát. Dokazuje v něm, že trpělivost je úzce spjata s láskou, a proto je třeba v trpělivosti se ustavičně cvičit a na kolenou si ji vyprošovat. Svato Bernard v kázání o trpělivosti říká: „Trpělivosti je nám třeba, neboť učí, abychom se v ničem neukvapovali.“

Zvláště při pohledu na mravní zlo se člověk může stát netrpělivým. Stále se setkáváme s lidskou pýchou, s mnohou zlobou a nespravedlností. Leckdy se člověk ptá: „Proč Pán Bůh netrestá hříšníky, proč dopouští tolik zla?“ My zde

žijeme v poměrném blahobytu, co však křesťané třeba v takové Jižní Americe? Nekladou si otázku: „Proč jedni se dusí v nadbytku a jiní neustále trpí nedostatkem?“ Chudí rodiče trpí podvýživou a musí poslouchat bezmocný pláč hladových dětí. Jaké otázky si asi kladou černoši v Jižní Africe? Přece je to jejich vlast, běloši tam přišli a ovládli je, černí od nich dokonce přijali evangelium a dnes se na ně běloši dívají jakoby ani vůbec nebyli Božími tvory a také stvoření k Božímu obrazu. Jsou i otázky, které je často slyšet i u nás: „Proč se často hříšníkům vede lépe než zbožným? Proč se může rouhač posmívat věřícím? Máme ho trpělivě snášet?“

Na takovéto a podobné otázky nám odpovídá svatý Jakub dost jasně: „Bratři a sestry, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán.“ Jako příklad uvádí rolníka, který také musí čekat na úrodu: „Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko.“ Brzkým příchodem Páně tu nemíní ani tak konec světa, jako spíše smrt, která se každému blíží, a po ní přijde soud. To nemá být laciná útěcha ve smyslu: „Křesťane, zde na zemi trp, na věčnosti se budeš mít dobře.“ Spíše je tu připomínka toho, že už věčnost začíná dnes. Než nebe dosáhneme, musíme si je zasloužit životem na zemi, kdy bojujeme proti zlu, snášíme příkoří a neseme kříže, prostě trpělivostí v souženích. Trpělivost je darem Ducha svatého a o tento dar bychom se měli denně modlit.

K získání trpělivosti nám prospěje uvažovat o Boží trpělivosti, která snáší nás hříšníky; myslet na trpělivost Krista Pána trpícího a pro nás umírajícího; rozjímat o trpělivosti světců a světic vítězících nad mnohými překážkami života, vůbec o trpělivosti lidské, která nakonec přece jen přinese růže. Člověk neví, co ho čeká, jaké práce, bolesti a kříže na něho čekají, proto se musíme cvičit v trpělivosti, abychom všechno statečně zvládli, a důvěřovat Bohu za všech okolností, i v protivenstvích. Úchvatně to vyjadřuje modlitba sv. Terezie od Ježíše: „Ať tě nic nezneklidňuje, / ať ti nic nenahání strach. / Všechno pomíjí. / Bůh se nemění. / Trpělivostí se dosáhne všeho. / Kdo má Boha, tomu nic nechybí, / sám Bůh stačí.“

Vděčnost

Svatý Pavel v listu Kolosanům (3,15) nás napomíná: „Buďte vděční!“ Tohoto vybídnutí je třeba, neboť vděčnost je často neznámá ctnost. Nevděčnost je tak ošklivá, že člověka snižuje pod zvíře. Prokažte zvířeti něco dobrého a dlouhý čas vám za to bude vděčné. Vděčnost je pramenem nových darů. Svatý Jan Zlatoústý říká: „Jak může někdo prosit o další dary, když za minulé řádně nepoděkoval?“ Světci nazývají vděčnost klíčem k Božímu Srdci. Kdo má klíč k pokladu, má i sám poklad. Kdo má klíč k Božímu Srdci, má všechny poklady tohoto Srdce. Jeden kněz radí: „Chcete mít jistotu, že vás Bůh vyslyší, děkujte předem!“ Kdo to zkusil, potvrdí, že je to pravda, a je to pochopitelné. Jádrem každé modlitby je důvěra. Svou důvěru dáme nejlépe najevo, když předem děkujeme, čili nepochybujeme o tom, že nás Bůh vyslyší. Vděčnost je pramenem svatosti. V čem záleží svatost? Ne v tom, že někdo činí zázraky, ani

v tom, že má vidění, nýbrž v tom, že miluje Boha nade všechno a plní Boží vůli ve všem. Naše vůle je nedokonalá, kdežto Boží vůle naprosto dokonalá. Všechna naše nespokojenost záleží v tom, že svou nedokonalou vůli stavíme proti vůli Boží. Kdo však děkuje, souhlasí s Boží vůlí, a tak se blíží k svatosti.

Základem všech ctností je pokora. Kdo nemá pokory, přičítá své dobré skutky sám sobě a tak o ně olupuje Boha, který je pramenem všeho dobrého. Kdo však děkuje, uznává Boha za původce dobra, proto kdo děkuje, je pokorný. Korunou všech ctností a vrcholem dokonalosti je láska. Kdo děkuje, má lásku. Kdo pouze žebroní, je plný sebelásky, proto kdo děkuje, je svatý. Vděčnost je také pramenem pozemského štěstí. Začíná-li kdo být nespokojený, je to bezpochyby proto, že přestal děkovat. Kdo děkuje, pozná a uznává Boží dary, a kdo poznává Boží dobrotu, je spokojený. Jak jednoduchý a krásný prostředek ke štěstí: místo malomyslnosti řekněme: Díky Bohu! Místo, abychom naříkali a plakali: Díky Bohu! Místo, abychom bezradně a zoufale lomili rukama, říkejme ještě častěji: Díky Bohu! Díky Bohu! Místo, abychom se pomstili: Díky Bohu! Zkuste to, a uvidíte, jaké štěstí vyvěrá z těchto dvou kratičkových slov.

Zač máme Pánu Bohu děkovat? Jen kolik toho nám Bůh prokázal pro naše tělo! Od prvního dne našeho života až podnes nám dával denní chléb. Každý den jsme jedli aspoň třikrát, to je za rok nejméně tisíckrát a kolik máme let? Tolik tisíckrát nás Bůh živil. Dal nám nejenom, co jsme nutně potřebovali, nýbrž většinou ještě víc. A kolikrát jsme děkovali za to, že nás chránil a tak jsme vyvázli z mnohých nebezpečí? Co teprve nám Bůh dal pro duši! Z milionů lidí vyvolil nás k pravé víře, svatým křtem nás učinil Božími dětmi a dědici nebe. Kolikrát naše duše živil svým vlastním Tělem ve svatém přijímání. A když jsme mu byli nevěrní a těžkým hříchem jsme od něho odpadli a tak zničili božský život své duše, on nás zase vzkřísil ve svaté zpovědi. Kolikrát nás posilnil v pokušení, odvrátil od hříchu a dal nám vnuknutí k dobrému! Nezasluhuje, abychom mu poděkovali? Snad každý z nás něco ve svém životě trpěl. Snad jsme byli někdy nespokojeni, snad jsme se někdy i tázali: Bože, proč musím právě já tak trpět? Ale dnes poznáváme, že v každém utrpení bylo jeho požehnání a jeho milost. Svatý Jan Zlatoústý na smrt nemocný byl poslán do vyhnanství a pak musel odejít ještě na nevlídnější místo, ale umíral se slovy: „Díky Bohu za všechno!“ Děkujme i za všechno dobré, co jsme učinili! Všechny naše dobré skutky pocházejí od Boha, proto nemáme práva, aby nám za ně někdo děkoval. Přijímáme-li díky pro sebe, olupujeme Boha o to, co patří jemu. Tomáš Kempenský nás učí se modlit: „Díky tobě, Bože, za všechno to dobré, co činím, neboť to všechno pochází od tebe.“ (Následování Krista III, 40)

Nejen Bohu, ale i lidem máme děkovat. Kolik lidí už pro nás pracovalo! Kolik nocí probděli naši rodiče pro nás, kolik jen vytrpěli strádání pro své děti. Kdo by mohl penězi zaplatit práci našich učitelů a mistrů, než jsme se něčemu naučili! Kolik dělníků pracovalo, abychom měli svoje pohodlí: zedníci, kteří stavěli nám dům; tesaři a pokrývači s nebezpečím života pracovali, abychom měli střechu nad hlavou; horníci v temných těsných štolách nakopali uhlí,

abychom mohli mít teplo; kolik lidí pracovalo, než stůl, u něhož sedáváme, se dostal do našeho bytu: od lesního personálu, který ošetřoval strom, k dřevorubcům, dělníkům na pile, stolařům, natěračům, povozníkům. A tak bychom mohli pokračovat dál. Každý dal do své práce něco, co se nedá zaplatit penězi, něco, za co bychom měli odplatit alespoň srdečnou vděčností.

Děkovat máme srdcem. Mějme lásku ke všem těm neznámým lidem, kteří snad na celém světě pracovali k našemu prospěchu. Řekněme alespoň všem v duchu srdečně: Pán Bůh zaplať! A Bohu samému prokážeme vděčnost, když ho budeme milovat z celého svého srdce. Děkuje **modlitbou!** Učme se od Matky Církve! Kolikrát se modlíme při mši svaté: Bohu díky! Chvála tobě, Kriste! Při Gloria děkuje celé viditelné i neviditelné tvorstvo s námi: Vzdáváme ti díky pro tvou velikou slávu! A když se přibližuje okamžik nejsvětější, kněz nás vyzývá slavnostně: Vzhůru srdce, a pak zpívá veliké díkůvzdání: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci! A srdce věřícího lidu odpovídají: Je to důstojné a spravedlivé! Celá preface je jediným velikým díkůvzdáním: Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky! Ano, děkujeme, děkujeme! Tak zpívá kněz nejenom v neděli, ale totéž říká i ve všední den. Kněz zpívá a modlí se jménem všech a tím nám hlásá povinnost, abychom děkovali vždy a všude. Děkuje i **každým dobrým skutkem!** Když chceme prokázat lidem vděčnost, něco jim darujeme. Co však můžeme darovat Bohu? Pán Ježíš řekl: „Co jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“ Bohu vlastně dáváme, co dáme chudému, trpícímu spolubratru. Pán Ježíš nás učil se modlit: „chléb náš vezdejší dej nám dnes“, ne „chléb můj dej mi“. On ve své moudrosti dává chléb pro bratra, sestru, do mých rukou tím, že mi dá víc než co potřebuji. Jaký však by mne čekal soud, kdybych chléb, který Bůh dal pro bratra, sestru, do mých rukou, zadržel, a proto bratr, sestra, zemřeli hladem?

Svatá Kateřina Sienská říká: „Nemohli jsme Boha prosit, aby nás stvořil, poháněn ohněm své lásky, dle svého obrazu a k své podobě. On nám dal důstojnost, jakou jazyk nemůže ani popsat, oko nemůže vidět, duch nemůže pochopit. A zde je náš dluh u Boha, a tento dluh žádá náhradu, totiž lásku.“ Když tato světice umírala, řekla: „Bože, děkuji ti, že jsi mne stvořil.“ Ano, děkujeme: Bože, děkuji ti, že jsi, a že jsi takový, jaký jsi!